

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Quintæ synodo nullus interfuit Legatus, quòd Vigilius Papa adesset Constantinopoli. In sexta synodo tria legationum genera adfuerunt. Heic agitur de Legatis ab Agathone destinandis ad ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

carunt, eum hortati ut in Orientem accederet, synodumque celebraret. Evocantur itaque ad synodum Oecumenicam, literis Principis, Episcopi; quæ Nicææ indicta primum, dein Chalcedonem rescripto Marciani translata est. Summus Pontifex, qui sibi auctoritatem synodi ex antiquo jure à Marciano delatam videbat, adesse quidem synodo contra veterem consuetudinem noluit; sed Legatos auctoritate sua instructos misit, Paschasinum & Lucentium Episcopos, & Bonifacium Presbyterum, qui sua vice synodo præfiderent. Hæc sunt ejus verba in epistola ad synodum: *Amplectendum est clementissimi Principis plenum religione consilium, quo sanctam fraternitatem vestram ad destruendas insidias diaboli & ad reformandam ecclesiasticam pacem voluit convenire, beatissimi Petri Apostoli jure atque honore servato, adeo ut nos quoque suis ad hoc literis invitaret, ut venerabili synodo nostram præsentiam præberemus, quod quidem nec necessitas temporis nec ulla consuetudo poterat permittere. Tamen in his fratribus Paschasino & Lucentio Episcopis, Bonifacio & Basilio Presbyteris, qui ab apostolica sede directi sunt, me synodo vestra fraternitas existimet præfidere; nec se junctam à vobis præsentiam meam confidat, qui nunc in Vicariis meis adsum, & jamdudum fidei catholica prædicatione non desum.* Præcipua synodi sollicitudo commissa est Paschasino Episcopo, ut patet ex altera epistola ad Marcianum. Ceteris verò Legatis adjunctus est Iulianus Coënsis Episcopus, provinciæ Hellepontii, qui immobili pietate erga Flavianum semper steterat adversus Dioscorum & Eutychem. Quare cum illo nomine valde commendatus esset Leoni, legationis quoque munus illi injunxit. Legatio ista longè differt à prima. Paschasinus itaque, ejusque socii Lucentius Episcopus & Bonifacius Presbyter, ad definiendam fidem & judicium in synodo de Episcopis agendum missi fuerant, collata quoque præsidendi facultate. Eo jure usi sunt, ut patet ex Actis synodi Chalcedonensis. Basilius tamen admissus non est à patribus, ea scilicet de causa, ut existimo, quod numerosior quàm par esset videretur legatio; quæ juxta Vespasiani edictum, & morem in synodo Nicæna usurpatum, ad tres Legatos redacta fuit, dempto Basilio; nisi fortè ob morbum à synodo abfuerit. Quod attinet ad Iulianum, ille quidem synodo interfuit cum Legati Romanæ sedis appellatione; sed unà cum ceteris non præfuit. Quod profectum est ex eo quòd in literis ad synodum à Leone datis nulla fieret Iuliani mentio, sed tantum in epistola ad Marcianum, unde potius ad consilium quàm ad plenum & integrum legationis consortium adscitus videbatur.

Leo ep. 47.

Ep. 10.

Deinde numerosior fuisset legatio quàm ab Anatolio ferri posset; qui non sine stomacho intueretur sibi prælatum Episcopum provinciæ Hellepontii jam tum sibi subdita. Itaque sola dignitate nominis concessa, Iulianus post aliquot Metropolitans subscripsit.

III. Vnde colligi potest, jus præsidendi synodo non fuisse Leoni collatum à Marciano, quemadmodum jactant Novatores, sed conservatum. Ita enim rescriptum Marciani Leo interpretatus est in epistola ad synodum. Nec injurià, cum Valentinianus Theodosio rescripserit principatum sacerdotij super omnes ab antiquitate Episcopo Romano collatum.

IV. Quinta synodo nullus interfuit Legatus; quia Vigilius Papa aderat Constanti-nopoli, quando Concilium in ea urbe habebatur: quod ipse Constituto suo quàm præsentia sua confirmare maluit. Sed in Sexta Synodo, quæ habita fuit contra Monothelitas, tria genera legationum apostolicæ sedis interfuerunt; quorum alij, Vicarij Agathonis Papæ dicebantur; alij, Legati totius Concilij apostolicæ sedis; alij verò, Legati apostolicæ sedis, scilicet Episcopi Thessalonica & Corinthi. De tertio isto genere dicemus cap. XIII. Hic autem explicanda est distinctio Legatorum qui destinati sunt à sede apostolica ad comprimendam & damnandam hæresim Monothelitarum, quæ vigeabat in Oriente, & ad sopiendum dissidium ex ea occasione natum inter Romanam Ecclesiam & Constantinopolitanam. Constantinus Pogonatus curam unitatis suscipiens, literis suis hortatus est Donum Papam ut religiosos & eruditos aliquot viros mitteret in urbem regiam, auctoritate & libris instructos; qui tractatu habito cum Patriarcha CP. & Marcario Antiocheno, veritatem dogmatis controversi indagarent. Sed nova petitione antiquum ordinem immutavit. Etenim cum antea ad synodos Orientis Legati sedis apostolicæ mitterentur, qui vicem Romani Pontificis gererent, & per consequentiam, Concilij quoque Romani, in quo eorum legatio decreta erat; Princeps nunc contendit à Pontifice ut dirigat non solum suæ personæ Vicarios, tres numero, vel amplius, si videatur, sed etiam seorsim Concilij Romani Legatos, usque ad duodecim Metropolitans & Episcopos, & Abbates quatuor. Petitionis istius novæ hæc mihi ratio succurrit, quòd Romana sedes invidia quadam laborabat apud Orientales, ob damnatos in synodo Martini Papæ, propter novam hæresim, Patriarchas Orientis. Itaque ut major fides Legatis apostolicæ sedis adhiberetur, Constantinus prudenter exegit ut Legati quoque

Leo ep. 47. ad synodum Chalcedonensem. Epistola per qua Iulianus scripsit.

Vide Epist. 2. hujusmodi.

Concilij Occidentalis veritatem fidei asserent; præsertim cum synodus apostolicæ sedis non ex solis Italiæ provinciis constaret, sed etiam ex variis Conciliis provinciarum quæ sitæ erant in regnis ab Imperio alienis, Francorum scilicet, Britannorum, Gothorum, & Longobardorum.

V. Agatho Papa, Doni successor, pacis ecclesiasticæ studiosus, Legatos misit, cum distinctione, nempe Theodorum & Georgium Presbyteros, & Ioannem Diaconum, qui suam vicem impleverunt; & Ioannem Portuensæ, alterum Ioannem Regij, & Abundantium Tempisanæ civitatis, Episcopos, vice totius Concilij Occidentalis, cum aliquot Clericis & monachis, ut docet Constantinus in epistola ad Georgium Constantinopolitanum. Hæc distinctio observata est in subscriptionibus Concilij: ubi primo loco subscribunt Theodorus & Georgius Presbyteri Ecclesiæ Romanæ, & Ioannes Diaconus, locum tenentes Agathonis Papæ; deinde, secundo loco, Georgius Episcopus Constantinopolis novæ Romæ; tertio verò loco Petrus Presbyter, Vicarius τοποτηρητής sedis Alexandrinæ; quarto Theophanes Episcopus Antiochiæ; quinto Georgius Presbyter, locum tenens Theodori Presbyteri & Vicarij apostolicæ sedis Hierosolymorum; interjectis dein tribus Episcopis Theſſalonice, Cypri, & Ravennæ, nono demum loco subscribit Ioannes Portuensis Episcopus, Legatus totius Concilij apostolicæ sedis Romæ; undecimo Basilius Gortynæ Episcopus, qui eodem se titulo Legati Concilij ornat; quem Abundantius & Ioannes Legati sequuntur. Itaque Legatis qui vices Agathonis gerebant ad ternarium numerum redactis, dempto Constantino Subdiacono, primus honor delatus est. Legati verò Concilij occidentalis, non solum post Patriarchas, sed etiam post aliquot Metropolitanos locum suum obtinuerunt.

VI. Quare non est quòd viri docti sibi persuadeant in superioribus Conciliis Episcopos à Celestino & Leone missos vices gefisse Concilij occidentalis, Presbyteros verò Romanæ Ecclesiæ personam Pontificum representasse. Etenim & legationis literæ, & subscriptiones Legatorum, se Romanæ Ecclesiæ & sedis apostolicæ Legatos, non autem Concilij, profitentium, hanc opinionem refellunt. Hoc quoque argumentum id demonstrat, nempe Episcopos illos primum occupasse locum in Conciliis: quod Patriarchæ non æquè tulissent, nisi Pontificis legatio illis imposita esset; quæ decreta quidem erat in Concilio Romano, sed omnis ejus dignitas & agendi auctoritas à Romana sede pendebat.

VII. Septima synodus coacta est annò DCCCLXXXVII. adversus imaginum hostes, studio Constantini & Irenes ejus matris, qui literis suis Hadrianum I. ad ejus celebrationem invitaverunt, enixè rogantes ut de more Legatos apostolicos mitteret. Delegavit ille Petrum Archipresbyterum Ecclesiæ sancti Petri, & Petrum Abbatem S. Sabæ; qui ejus nomine Concilio præfuerunt, primumque locum obtinuerunt; Tarasius verò Constantinopolitanus secundum; ut patet ex omnibus Actionibus Concilij.

VIII. Octava synodo, quæ adversus Photium Patriarcham C.P. & ejus socios congregata est, summa cum auctoritate præfuerunt Donatus & Stephanus Episcopi, & Marinus Diaconus, Vicarij, Legati, Missi, Apocrisitarij, seu locum tenentes Hadriani II. Papæ. Totidem namque nominibus ab Anastasio variis in locis efferuntur.

C A P V T V I I.

Synopsis.

I. Investigandum nunc quis fuerit effectus primatus seu presidentia Legatorum sedis apostolicæ in Conciliis Oecumenicis, & quam in iis Summi Pontificis auctoritas. Ut Concilium legitime celebretur, necessaria est Summi Pontificis presentia, vel ratificatio. Quam fuerit ejus auctoritas in Concilio jam constituto.

II. Si summa fuerit, perit libertas suffragiorum. Concessa libertas illa, equalitatem inducere videtur inter Pontificem Romanum & ceteros Episcopos. Itaque aut libertas suffragiorum aut Romani Episcopi dignitas periclitantur. Quarendum itaque quæ circa materiam hanc fuerit Ecclesiæ praxis vetustis illis seculis, opus hæcenus inventatum nostris ingenijs. Pontifex Romanus in hac parte utebatur jure quodam imperatorio, ac tamen libertas suffragiorum remanebat.

III. De jure relationis, cujus vis quanta esset, ostenditur ex Polybio, & Tacito. Ius illud à Consulibus ad Imperatores transit. Probatur ex Dione. Ampliatum sub sequentibus Imperatoribus; ut patet ex Julio Capitolino & Fl. Vopisco. Hallucinatio quorundam detegitur, qui jus illud malè interpretati sunt.

IV. Principes in Senatu consularem potestatem ea de causa exercebant. Attamen arbitrium primo vel ultimo loco censendi sibi reservabant. Probatur ex Tacito. Unde patet falli eos qui negant sententiam à Principibus in Senatu dictam. Princeps sententiam Senatus auriorem mitigare poterat. De prerogativa suffragij, ex Tertulliano.

V. Quo pacto fieret illa relatio à Principibus. Senatusconsulta quæ inde sequebantur, auctore Principe fieri dicebantur. Origo hujus locutionis, ex Livio. Senatus jus facere poterat, ex Vlpiano, & Gratiano Imperatore. Quid Theodosio placitum. Senatus auctoritas prorsus imminuta sub Iustiniano. Quomodo intelligenda sit illa Senatus auctoritas. Et an suprema Principum auctoritati offecret.

VI. Relatio Principis differt à relationibus quæ fiunt ad Principem. Virisque discrimen ostenditur.